

paulina popa

PĂSĂRI DE PIATRĂ

EMIA

paulina popa

PĂSĂRI DE PIATRĂ

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

POPA, PAULINA

Păsări de piatră : jurnal liric / Paulina

Popa. - Deva :

Emia, 2010

ISBN 978-973-753-184-1

821.135.1-1

Ilustrațiile: Autoarea

© 2010 by Editura EMIA

© 2010 by Paulina Pop

Tehnoredactare și coperă: Mihai Dragoș

Corectura: Maria Popa

EDITURA EMIA

este acreditată CNCSIS, cod de acreditare: 331

Str. Mareșal Averescu, nr. 20, 330011 - DEVA

Tel / Fax 0254 230246; E-mail: office@emia.ro,

edituraemia@yahoo.com

www.emia.ro

paulina popa

PĂSĂRI
DE PIATRĂ
– jurnal liric –

Editura EMIA

Bărbatului secolului: MIHAI

Fiicelor mele: EMANUELA-LUCIA și MARIA PAULINA

PĂSĂRI DE PIATRĂ
trec prin tine cu mii de cuvinte.

Deasupra păsări,
alături păsări,
în sângele tău,
pe degete,
în lacrima de sare.

Păsări pe aripile tale
și tu pe aripile lor
înnaripându-te.

Cântă pământul,
pietrele, fecioarele,
așa ca păsările de piatră.

Pe masa ta de lucru,
mii de păsări de cuarț,
de ametist, piatră de râu,
aurul nostru,
pâinea cea de toate zilele.

Șiroaie de sudoare pe șira spinării.
Gura se deschide cu drag:
„ Un Înger trece prin mine!”

„UN ÎNGER TRECE PRIN MINE!”

așa ai strigat cât te-a ținut gura,
în ziua de An Nou.

Îngerul aude strigătul.
Cerul despică raze.
Albastru este ochiul care plânge,
curat ca o fântână.

Verde,
Templu în sânge,
câmpul cosit, arșița verii, macii...

Îngerul deschide LUMINA.
Cunoscut îi este strigătul tău.

Cu sunetele lui ai tăiat salcâmul.
Spinii au înflorit în carne.
Poezia poartă florile lui,
ca femeia ce alăptează.

„Un Înger a trecut prin mine!” – ai spus,

„Poemul poate să-l descrie!

Pe vremea aceea eu nu aveam ochi

să-l văd și să-l descriu pe el și

Anul Nou cu strălucirea Lui!”

ANUL NOU CU STRĂLUCIREA LUI
este mantia ce-ți acoperă trupul.

Ești ca o floare de piatră,
ca o iarbă crudă unde adoarme ciuta.
Sufletul, ca un glob de cristal
și trupul dragului.

Nici aurul din Ophir,
nici nisipul, stâncile,
nici floarea ce ai cules
cu mâinile tale,
călcând pe spinii unei lumi de salivă,
de sânge,
nu pot opri valul cuvintelor.
Iată-l, vine cu putere.
Lovește!

Anul Nou și buzele lui de ambră
îți sărută fața, semnul din frunte, mâna,
așa cum știe.

Ești ca o floare cu miros de fân,
de lumină, de lună, de cer...
în fereastra abia deschisă
a unui an ce scâncește,
nou născut la sânul tău.

NOU NĂSCUT LA SÂNUL TĂU,
poemul învelit în mantie,
în aur și safire...

Peste toate se așterne,
frumos, ca-ntr-un basm,
cântecul de leagăn
anume cântat pentru poemul tău,
cel viu, ca o lance.

Urme de iubire pe brațele tale,
sânul ce alăptează.

Lacrima de cristal
picură peste filele cărții.

Iată lumina Domnului
cum luminează în cuvinte!

Numele Lui pe buzele poemului,
lapte pentru cel care crește.

Ascultă:
Poemul, învelit în mantie cântă,
în timp ce tu te retragi frumos
într-o pasăre de piatră.

ÎNTR-O PASĂRE DE PIATRĂ
te-ai închis ca într-un bărbat.

El este sicriul tău,
camera de zi, dormitorul...

Întregul menaj
cu cristale și cârpe...

În el îți bei gândurile,
visele cu fețe vii,
cu brațe și picioare.

În el îți mănânci cuvintele.
Acelea ce te-au rostit
ca pe o mamă când naște,
acelea cu sânii alăptând,
cu genunchii în pământ,
în fața lui.

Într-o pasăre de piatră
te-ai închis,
în palatul lui Ophir,
căutând aurul, muntele de aur,
dragostea,
aceea ce umblă prin lume
cu ochii scoși și gura pecetluită.

**CU OCHII SCOȘI
ȘI GURA PECETLUITĂ,**

cu carnea sfârtecată,
uitată în dragostea ta,
ai alergat la Domnul,
în ziua de An Nou și ai cântat:
*Așa cum, oglindit în Tine,
E cântecul de pasăre în zori,
Oglindă-mi fie flacăra Ta, Doamne,
Când tălpile-mi sunt prinse în ninsori.*

*Așa cum umbra Ta cuprinde
Toată lumina într-un bob de rouă,
Rouă-n poeme să fiu, să mă prefac,
Rouă și sămburi, mișcarea mâinii nouă.*

*Și cântecul să cânte
Așa cum n-a cântat.
Și mantia cea grea
Să cadă de pe lume.
De-a curmezișul să nu doarmă fiara
În carnea versului nu lase urme!*

Așa ai cântat în ziua de An Nou
când ai trecut prin tine,
și versul tău a trecut prin tine,
și trupul tău cel nou a trecut,
căutând Înțelepciunea.

CĂUTÂND ÎNȚELEPCIUNEA
ai intrat pe poarta anului.

Te privesc cum,
derutată de mulțimile din piețe,
te-ai împietrit, te-ai încuvântat.
Ploaie pe caldarâm, uimire...
Poarta celui ce nu mai vine...
Cal de foc pe zăpezi, mii de-albine...

Așa ai intrat în anul 2009.

Ți-ai desprins de pe trup
veșmântul de pânză.
Mireasă gătită ca pentru rug.
Părul uns și încălțările de cristal.
Pecete pe brațul drept așa cum ai dorit
când ți-ai ucis poemul
după noaptea nunții, ai fost.

Te privesc cum stai între păsările trupului
derutată de zborul lor
într-un spațiu închis.

Dacă ai deschide fereastra și ai striga:
*„Iată lumea! Treceți,
dacă doriți moartea!”*

„DACĂ DORIȚI MOARTEA
e bine să știți că morți veți fi
acestei lumi de alabastru!”

Așa ai strigat
dar nimeni nu a luat în seamă
cuvintele tale.

Trupul tău era plecat într-o lungă călătorie
despre care tu nu ai aflat niciodată nimic.

Nicio stea nu s-a scufundat cu tine
în Marea Moartă să-l căutați
ori doar să aduceți la suprafață
mai multă sare,
pucioasa cea îndelung vorbită.

De aceea trupul tău și-a făcut de cap.

În timp ce scriai versuri dictate de Înger,
trupul era plecat într-o lungă călătorie.

Își făcea de cap trupul tău,
iar tu cerșeai un zâmbet.

Poate moartea va veni
să ți-l ciugulească
din palmă.

DIN PALMĂ

a crescut un oraș.

Trăiești în el ca Regina din Saba,
crescând, cu fiecare zi, dragostea țării tale.

Din palmă a crescut un bărbat.

Îl iubești, cum l-a iubit Regina din Saba
pe Solomon.

Din palmă a crescut un arbore.

Este bine mirositor
cum santalul oferit Regelui lui Israel.

Din palmă a crescut o poezie.

O iubești,
cum a iubit-o Regele Solomon
pe Regina din Saba.

Albă este floarea iubirii
viață este,
aur și tămâie!
smirnă pe altarul suprem,
amin!

AMIN!

Te-ai regăsit în tărâmul acela.

„*Nu mă încântă atingerea!*” – ai spus.
Pentru fiecare cuvânt
ți-ai smuls câte o pană.
Aripa nu mai poate fi ridicată.
Umbră este în pământul ars ca o oală
din marginea cuptorului.

Iarnă, iarnă, când ai adus înghețul?
Ninsori și flăcări,
înghețul și tăciunii mocnind, calul de foc...
Apa amară a dragostei,
șampania din cupa de carne...

Toate s-au dus,
apoi au venit mușcând din trupul tău
cu poftă.

Ai frânt în două lumea și ai strigat:

*Am riscat atunci când am intrat
în tărâmul acela
și el a intrat în mine.
Am crezut că
nu mă va încânta
atingerea lui.*

ATINGEREA LUI

a fost mai mult decât ai putut suporta.

Venind la tine
ca o piatră neatinsă de mână omenească,
aproape că ți-a tăiat respirația.

Aleluia!
Apa spală fereastra.
Ploaie pe șira spinării.

Aleluia!
Fructul este mare
ca sânii pământului.

Aleluia!
Semințele cad.
Păsări de piatră ciugulesc.

Strălucirea bate la ochi!
Șerpii pictează pământul.
Inima lui este roșie, roșie.

Imn sădești în grădina trupului
în locul unui strat de flori.

Iubire dacă ai,
fereastra se deschide singură!

PĂSĂRI DE PIATRĂ

Indură lovitura seminței în geam!

Înțelesul stă în sângele tău.

La drept vorbind, atingerea lui
a fost mai mult decât ai putut suporta.

Lăuntrice ape,
improbabile...
unde v-ați dus?

Este timp pentru toate
atâta vreme cât vei înceta
să trăiești în templu.

Este timp pentru toate,
și pentru atingerea lui
care a fost
mai mult decât ai știut suporta.

**MAI MULT
DECÂT AI ȘTIUT SUPORTA**
a fost noaptea de An Nou.

Venind la tine
a stârnit o lumină ce te-ar fi devorat,
dacă nu ai fi fost precaută.

Veșminte ai îmbrăcat
în noaptea de An Nou,
nu rochia de carne
în care dansezi ritualic.
Veșminte ai îmbrăcat
și brâul care îți prelinge
stropi mari de sudoare pe șira spinării.

Apoi ai spus:
*Anotimp blestemat,
când ai acoperit pământul?
Anotimp roditor,
până când vei da roade?
Iarna vine pe furiș?
Anotimp al lăuntrului,
rodul este la capăt?*

*Seara, stau în brațele tale,
și noaptea, stau,
și în ziua de An Nou ...*

PĂSĂRI DE PIATRĂ

---

*Stau și îți admir vinul.
De ce nu m-ai învățat
să mă îmbăt?*

*Sublim anotimp,
ai venit ca un fulger
în noaptea de An Nou!*

*Iarbă crudă, iarbă vie,
unde ai așternut patul?*

*Inimă nu am să bată cu pumnul
în carnea iubitului.
Inimă, să faci pui de gheață,
de aur, de aur...*

*La sânul meu să-i alăptez, așa cum știi.
Lacrima este urcată la Domnul
să pregătească acolo un pat pentru nuntă.
La bine și la rău, anotimp de foc, te primesc.*

*Estimp, PASĂREA DE PIATRĂ,
venind la tine,
ți-a clătinat liniștea și te-a întors
în dansul realității.*

ÎN DANSUL REALITĂȚII
găsești sâmburii dragului.

Uite: mâinile tale îl pot cuprinde,
îl pot ridica, îl pot lăsa jos, cât mai jos.

Uite: buzele...,
rochia de carne,
rochia vie,
fără ață veche, ață nouă...

Iubirea și dansul realității,
iubirea,
aceea hulită, batjocorită,
alungată cu pietre,
aceea căreia nu-i mai săruți mâna

Dar dragostea și cercul acela magic,
fabulos,
ființa aceea din cerc?

Dacă te-a întors în dansul realității,
unde ai ascuns focul?

Iubirea
și lumea care împlântă cuțitul,
cupele pline cu spermă,
cu salivă și lut...

PĂSĂRI DE PIATRĂ

Vine vremea păsării de pământ.

Vântul prin arbori încă adie,
chiar dacă lut urcă-n coroanele lor.

Oh, ce departe e ziua învierii
și ce departe, sâmburii dragului.

Oh, fotografia lui sclipește
ca urma unui șarpe.

CA URMA UNUI ȘARPE

trece prin tine spațiul.

Ți-a șoptit la ureche vorbe mari,
te-a privit fix,
așa cum privești ochii bărbatului.

A trecut prin tine spațiul
și a lăsat urme: șoapte și întâmplări,
Grădina Raiului, Iordanul și Galileea,
Acropole și Olimp,
apele mărilor, peștii și crabii,
Occidentul și gheața unei civilizații
departe de Domnul.

Toate te-au cotropit:
cochilii și nisipuri, pietre și castele,
sudul Franței și Muntele La Clape

Ți-a șoptit la ureche
tot ce ai văzut cu ochii lui.

Apoi, a plecat lăsându-ți pe umăr
o pasăre de piatră.

O PASĂRE DE PIATRĂ

este mai mult decât o judecată
despre care
nu cere nimeni socoteală!

Vine în visele tale,
știind că o vei primi.
Vine și te ia pe aripa ei
în care curge sângele mâinilor tale.

Vie este pasărea de piatră!

Aripile ei sunt lumină
din soarele nopții
urmându-ți despletirea feciorelnică.
Altminteri ce-ar putea să te mai atragă
să scrii despre ea,
și ce gând călăuzitor
pentru oarba ta dragoste?

Stai pe aripa ei ca o floare de cactus,
ca un semn care ascunde o lume:

*Înserare, înserare,
de partea cui ai ascuns
ploaia de senzații?
Înserare, înserare,
cine arde smirnă în pragul tău!*

*La tine vin pe aripa de alama.
Limita sentimentelor mele o cunoști.*

Erai implicată.
Iubeai pasărea.
Soră-i erai,
fiică și mamă.
Te răsfățați nivelând alama
in timp ce înțelepții
vorbeau despre natură.

VORBEAU DESPRE NATURĂ,
despre fântâni,
despre pietre și păsări, despre arbori...

Vorbeau despre cerul tot mai greu,
foarte greu,
Înțelepții.

Ai ascultat cuvintele lor.
Sunând ca la liturghie,
ți-a atras atenția un clopot de argint.

Iubire să fi fost acest sunet?
Ori numai secunda cea mare
în care apa spală?

Lângă tine cad mii de pietre.

Se cutremură pământul.

Estimp înțelepții vorbeau despre natură.

Deasupra creștetului tău
se mișcă lume de muguri și ape,
o pădure de cristal cum n-ai mai văzut.

**O PĂDURE DE CRISTAL
CUM N-AI MAI VĂZUT**

te așteaptă să o treci cu piciorul,
desculță,
fără lacrimi,
fără veșminte,
dacă ești vie!

E clopotul de sticlă, el stă deasupra!
E stranie viața care nu trece dincolo.

Laptele zilei curge din sâni, pătează!
La lumina soarelui visezi
ca la un ținut îndepărtat!

Liniștea flutură steaguri.
Îți întorci privirea de la ea.

În pădurea de cristal
cresc ierburile Domnului.
Cântecul Lui multiplicat,
urcat până sus, până sus...

Ierburi și păsări,
fiare și ochii adânciți în uitări,
veghea cea care te străbate
călare pe armăsarul de metal,
timpul care ți-a șterpelit rochia,

PĂSĂRI DE PIATRĂ

---

ereziile, rugăciunile
și Psalmii de argint...

Iubirea acestora
în jurul tâmpelor tale ude.

Să treci o pădure de cristal cu trupul gol,
ori ea să treacă prin tine,
atrasă și respinsă ca dragostea?

Ai așteptat toate acestea
frăgezindu-ți degetele.

Vă spun: în pădurea de cristal
urma șarpelui strălucește
ca un fulger în carnea poetului.

**CA UN FULGER
ÎN CARNEA POETULUI**

este iubirea.

Înțelepciunea ce o trage după el,
este ca o piele de șarpe
în care ar dori să-și strângă aripile.

E bine că ți-ai întors fața și nu ai orbit.
Fulgerul a trecut prin carnea ta,
și tu ai trecut prin el, dar aveai ochii închiși.
Lamă de cuțit să fi trecut cu el
și nu te-ar fi culcat la pământ.

Iubirea, ca un fulger în carnea poetului,
în fântâna lui cea pururi.

Semințe în holda lui,
răsad de respirații în albia râului,
pe munte sus, pe sub stânci...

Aur este, amestecul de metale topite,
turnat pe mâini.

Se uită la tine apoi îți spune:
Hai, că nici măcar nu te-a durut!

Visezi că a trecut prin carnea ta iubirea,
apoi te izolezi în singurătate
așteptând să se facă ziuă.

AȘTEPTÂND SĂ SE FACĂ ZIUĂ,

ți-ai zis:

*voi termina cât mai repede
cu însămânțarea.*

Iată, grădina a fost arată.

*A fost arat și Dealul Nucilor și al Albului,
cu lama plugului înfiptă ca în carnea mea.*

A fost răsturnată iarba,

a intrat în pânțele,

a plâns de fericire.

Și lutul a plâns, fior de facere a fost

așteptând sămânța,

aceea pe care o primește

ca pe un izvor de

apă a vieții.

APĂ A VIEȚII
este poemul!

Se ridică,
își desface cămașa de mire,
aceea udă learcă,
lipită de șira spinării.

Se ridică!
aprinde lumina,
spinii cărnii,
lumânarea sufletului,
aceea care arde foarte rar
și numai când o aprinde el.

Se ridică,
Paloșul cărnii înflorește!

Se ridică, izbește cu putere
așa ca PASĂREA DE PATRĂ.

Apă a vieții este poemul
și țâșnește
acoperind mâna poetului,
aceea cu care
scrie.

SCRIE,
taie drum prin ierburi sălbăticate,
prin mărcinii trupului,
prin pădurile lui.

Scrie,
împletește lanțul,
cleștele înroșit.
Scrie,
dezleagă hienele cărnii,
ascute coasa.

Mâine va cosi iarba pentru cai.

Bărbații orașului,
așezați în șa,
să-și poată mânca gândurile,
acelea ce le curg pe obraz,
fericiți că,
oficial,
și-au hrănit animalul.

ȘI-AU HRĂNIT ANIMALUL.

Acum pot vorbi despre afaceri,
vin și târfe.

Pot duce cu ei
grădina ta de sticlă,
fluturii cărnii,
spinii unui salcâm înflorit
ca într-o înțelegere
ce te trimite înapoi cu o mie de ani.

Pot vorbi despre regele lor,
uitând adâncimea vieții,
vasele cu propriul sânge
și patul casei în care s-au născut.

Pot servi masa,
liniștiți că tu trăiești în colivia ta de cobalt,
mulțumind pentru toate
și pentru poem.

ȘI PENTRU POEM

a fost destul cât ai dus cu tine
prin *Grecia*,
pe *Acropole*,
pe *Olimp*.

Mergeai pe muntele cu zei și visai.
Stânca îți mușca piciorul,
sângerai...

Ochii tăi căutau vârful.
Era vară.
Pântecul muntelui cânta.
Se făcuse de seară.
Presimțeau cum îți se prinde pe buze
spuma vieții rodind ca într-o nuntă.
Dintr-o dată a venit ploaia.

Plângeau pietrele, păsările de piatră,
muntele, rotundul din tine.
Ca un fulger în pântec,
a venit poemul,
ca un roi de albine...

CA UN ROI DE ALBINE

se adună cuvintele în jurul tău,
ca un roi de păsări mari
care nu mai trăiesc,
care nu mai pot trăi,
care nu mai știu cum să trăiască,
nu mai vor să trăiască!

O pasăre de alamă,
șlefuită cu sudoare, sub arme,
sub tancurile cărnii,
sub gemete,
ți se descoperă vuind
ca sângele.

În orbitele tale stau îngrămădite
imaginile unei amintiri îngropată
la rădăcina vieții
despre care n-a vorbit.

Acum,
au venit cuvintele,
ca un roi de păsări,
ca o pasăre de piatră,
și au prăbușit lespedea cărnii,
iar tu foșnești
ca o aripă
la începutul POEMULUI.

LA ÎNCEPUTUL POEMULUI

ai dat înapoi tot ce ai luat de la el,
ai aprins toate lumânările
și l-ai adus în casa ta
ca pe bărbatul luminat
în trupul său.

La începutul poemului,
ai jurat să lași cuțitul
să se-afunde,
să rotească.
Să porți, pe bărci de lemn,
ordinea hulită a iubirii.

Din spinii de cobalt,
un copac să crească!

La începutul poemului,
ai dat înapoi tot ce ai luat,
ai împărțit pâinea cuvântului
celor ce n-au
și ai mulțumit
pentru începutul poemului
și pentru Îngerul care
a trecut prin tine.

A TRECUT PRIN TINE

apa și fântâna secată.
Cumpăna ei, piatra și nisipul...
Toate au trecut prin tine,
iar tu stai cuminte în amintirea lor
fără a putea descrie ceva din toate acestea.

Poate doar dacă ceva te-ar trezi.

Așa, ridicată din culcușul tău,
cu rouă pe brațe și față,
numărându-ți turmele
și strigând către Domnul, de fericire,
ai aprinde întunericul din jur.

Urmă de apă în fântâna înfundată cu nisip,
cum vei găsi,
dacă mâinile tale sunt legate?

Laptele poemului curge.
Îngerul care a trecut prin tine
îl tulbură cu aripa.
Lacrima din ochi devine cristal.

Numele lui îl subliniezi cu sânge.
Rana arde, Tu ești vie.
Așa înveți să-ți duci
suferința ca performanță.

SUFERINȚA CA PERFORMANȚĂ,
asta ai învățat.

Apoi ai scris totul în sânge
ca cei care fură să treacă mai departe.

Numele lucrurilor
le-ai lăsat în seama celor care dau nume
și atingerea lor
ai luat-o doar ca o mângâiere
scrisă pe tăblița de la piept.

Iarba este cosită.
S-a aplecat sub lamă, culcuș genunchilor.

La ce bun toate acestea,
dacă ai învățat suferința
sub ochii bărbaților
ce-și rumegau gândurile?

Uite ceașca din care ai băut vinul!
Uite paharul, castronul, bucățița de carne...

Aleluia, bucuria ta și a semenilor tăi
se va naște, se va naște...

Pasărea de alamă vine cântând:
Aleluia!

ALELUIA!

Și peștele de alamă s-a născut!
A crescut peștele de alamă,
a urcat pe râu spre izvoare.

Ultima piatră din râu a urcat.
Umbră de lumină
peste peștele de alamă,
Floare de cireș,
de pădădie, de strigătul pietrei.

Lumină este peștele de alamă.
Izbește în apa
ce ne preface în plante,
plute de mâl,
omuleți implantați
în sinapsele unui mileniu nedeslușit.

Noua ordine seacă râuri, mișcă planete...
Numele ei îl știe peștele de alamă.

Aleluia,
bucurați-vă!
Va fi binecuvântarea Tatălui,
peste voi și peste turmele voastre,
Amin!

AMIN!

E scris pe tăblița de la gât,
câte vor fi peste numele neamului acesta
și câte vor veni pe sub pământ
ca o fierbere.

Poeții și-au împărțit hainele
la răspântii de drum.

Oameni mici, cu securea în mână,
fac împărțeala.
Ființe ciudate, cu gură de lup,
înghit păsările de piatră.

Cerul se face plumb.
Pământul fierbe ca o căldare.

Amin, strigi la finele rugăciunii.
Poate vei fi auzit
și tot ce e scris pe tăblița de la gât
va fi șters,
ca visul
de lumina dimineții.

DE LUMINA DIMINEȚII
stă atârnată ziua.

Lumea, în brațele ei
sărbătorind germinarea.

Fătul învață limbajul cărnii.

Îngerul stă și așteaptă.

Lumină din Lumina Tatălui,
peste dimineața lui.

De lumina dimineții
stă atârnată Pacea,

Îngerul păzitor și iubirea,
aceea de lumină, de violet,
de verdele crud al grâului,
al ierbii din munții Orăștiei,
din Vălani,
din sinele dat fiecăruia de Domnul,

în clipa nașterii.

ÎN CLIPA NAȘTERII

a venit Îngerul
și a cântat.

Toate cuvintele
stăteau rânduite pe rafturi.

Așteptau să fie rostite.

Ochii vedeau Lumina
așa cum este.

Cei din jur alergau
ca niște gânduri
trimise de Domnul.

Mamele râdeau.

Lacrimile lor spălau picioarele Tatălui.

În clipa nașterii
a venit Îngerul și,
atât de multe cuvinte
- forfoteau pe rafturi...

Așa am fost
convinși că suntem.

CONVINȘI CĂ SUNTEM,

așa ca iarba
în care ne întindem
cu fața spre Domnul
și un bănuț în palmă,
ne trecem printre cei vii
și printre cei morți
deopotrivă.

Aripile sunt ridicate,
zborul este liber,
lumină din plin.

Iubirea este cea care ne ridică,
cea care ne poartă...

Apoi aduce cu sine
mirosul ierbii care ne paște...
ne paște...

NE PAȘTE

iarba și cerul.

Ne paște pădurea
în care adormim
ca-n pânțele mamei.

Ne paște umbra
care mișcă toate întrebările
pe fața noastră.

Frunzele ca niște buze,
holograme ale sângelui.

Ramurile cu degete de foc,
încrederea în capacitatea lor
de a perpetua.

Ne paște iarba și cerul.

Pădurea ne paște,
Arborii Domnului cu ramuri de cristal
și scoarța lor feerică,
mereu aceeași și-ntotdeauna altfel.

Scoarța refăcută
ca niște bandaje pe trupul nostru,
cum stăm în ea încrezători și îndoielnici,

arzând smirnă și tămâie,
candele binemiroitoare.

Sinele și Îngerul care a trecut prin noi,
la nașterea noastră,
se lasă păscut
odată cu noi.

ODATĂ CU NOI
se luminează,
câmpul devine floare,
iarba verde
ca un câmp cu grâu.

Odată cu noi
este pacea Domnului,
neliniștea ce naște mielul,
marea unei tăceri
care dă viață.

Odată cu noi este iubirea,
tânărul care fuge din încăpere,
soarele care apare la răsărit,
discul său de aur,
pieptul care ne doare
și vine înspre noi șuierând,
bulbii,
reîntoarcerea în pântec.

Odată cu noi
este totul.

Bucurați-vă!

BUCURAȚI-VĂ, ai strigat!

În fața ta mulțimile,
nisipul și piatra cea purtătoare de urme.

Poemul puternic și viu ca un mire.
Cămașa lui albă,
peste brațele tale căzând,
brâu de aur în jurul mijlocului.

În fața ta, piatra.
Reflectă înclinațiile tale,
așa cum și tu ai reflectat înclinațiile sale.

Te cutremuri la atingerea ei
și strigi cât te ține gura:
Bucurați-vă!

*Bucurați-vă, cei ce sunteți vii,
Bucurați-vă!
Un Înger a trecut prin voi,
dar nu știți să-l descrieți!*

Bucurați-vă!

În jurul tâmpelor tale,
un cerc de foc te acoperă cu
o picătură de rouă.

O PICĂTURĂ DE ROUĂ

este viața.

Vine cu noi să ne înprospăteze,
să ne spele de toate păcatele.

Aurul respirației noastre,
puterea de a sta în soarele amiezii.

O picătură de rouă...
o taină a luminii și a întunericului, este,
inel de logodnă.

Inel necuprins,
cântec, muzica aceea
despre care nu vorbim,
muzica fragedă ca cerul gurii după sărut.

O picătură de rouă,
sorbită cu buzele, cu trupul,
cu brațele, pe din-două,
în soarele încins al amiezii,
pe-nserate
și noaptea pe lună nouă.

E dulce picătura de rouă, este amară
când suntem ramuri, suntem trunchi,
suntem coroana de frunze privită spre apus
când se face seară.

CÂND SE FACE SEARĂ

privești soarele
și te rogi pentru discul mare,
pentru lumina zilei,
pentru razele sale de aur.

Apari, cu flori sub cămașă,
să nu le vadă,
moartea frumoasă și rece.
Apa munților tăi cade-n cascadă,
spală trupul ca pentru nuntă,
apoi trece.

Ramura dă lăstari,
trunchiul tresare,
laptele zilei încă mai curge,
floarea de gheață nu mai răsare,
tot mai departe e noaptea
se inluminează!

Tânără cu ochi frumoși,
pe ce armăsar
ai venit călare ca o mireasă
și unde ai ascuns securea?

Tresari!
Miroase a tămâie arsă!

PĂSĂRI DE PIATRĂ

Dar tu privești soarele
ca pe o sferă mare,
te rotești odată cu el, stea mișcătoare.

Sfântă zi,
apa este dulce, nu este sare,
poem este, tânăr frumos
cu forme mișcătoare.

Când se face seară,
descompui lumea
și o recompui cu mâinile tale.

Apoi cânti
Aleluia!

ALELUIA!

A plecat poetul Cezar să cânte,
să fie viu, a plecat, să fie lumină...

Azi a plecat și Grigore.
Viața lui de poezie a rămas cu noi.

Ea va fi veșnic
în măruntaiele unei păduri deznădăjduite,
unde sunt ascunși
Eminescu, Arghezi, Blaga, Nichita, și... și...

Până când, Doamne, Dumnezeu nostru,
animale cu dinți de metal,
mușcând din rodul acestui pământ,
în timp ce poeții sunt alungați din cetate,
sunt ascunși vederii,
auzului unor cetăți blestemate?

A plecat poetul Cezar și Grigore.
Viața lui de poezie a rămas cu noi.
Ard obrajii de lacrimi,
brațele de ramuri și apele de ploi.

Drumul până la mama se face
de cuminecătură și mulți înconjură ziua
cu smirnă și tămâie.

CU SMIRNĂ ȘI TĂMÂIE

așteptăm poemul.

Cu aur, cu mir și cu lumina ochilor.

Până la epuizare
împletim firele vieții noastre
ca pe niște năvoade,
apoi rămânem credincioși
trecutului nostru de doi bani,
cel care are multe în comun cu năvoadele.

Apa vine, apa crește,
iar noi privim cum este trecută
de o mână invizibilă
prin acele năvoade.

Urme nu lasă, apa,
doar un vas mare cu sânge,
de unde luăm atât cât avem nevoie
pentru a scrie poemul.

Lumină din lumină
este sângele din vas,
poem cu trup și suflet,
cu brațe și piept de foc, de piatră,
de iarbă, să adormi în ea,
de cuvânt.

Iubirea vine
și rămâne cu poemul tău.

Numele ei este fulgerul.
Trece prin tine
ca *Îngerul pe care nu ai știut să-l descrii.*

Amin, se luminează!
Cu smirnă și tămâie
ai primit poemul,
cu brațele deschise
așa cum se cuvine.

AȘA CUM SE CUVINE,
ai iubit poemul.

Părinții te-au învățat că iubirea este miezul,
sâmburele, clocotul pământului.

Așa te-au învățat:
să iubești pământul,
brațele lui, hrană pentru noi
și pentru dobitoace.

Așa te-au învățat:
cum se cuvine, să iubești fratele
și pe cel care te plesnește cu putere,
îți sfârtecă haina de carne, te frige,
căci „ *ce va folosi*
dacă îl iubești pe cel ce te iubește?”.

Așa te-au învățat:
cum se cuvine, să iubești cerul,
soarele ființei,
îngerii și toate câte sunt ale cerului.

Umbra cuvintelor arde,
fulgeră, doare!

Lacrimă să fi fost,
sare din Marea Moartă, lava sinelui,

tot nu ar fi fost destul
pentru iubirea poemului.

Iubirea poemului
cea care nu se preface că există,
care ți se descoperă într-o mie de fețe.

Noaptea
devenim arbori
cu mii decuvinte,
pe întinderea albă.

Alunecăm prin sângele lumii
și așteptăm cu rădăcinile în apă.

Așa cum se cuvine, iubim poemul.

În el ne vom odihni pururi,
cu toată ființa.

CU TOATĂ FIINȚA

ai alergat printre arborii poemului.

Hăituită ai fost,
trasă prin meandrele nopții.

Ai luptat cu fiarele
prin mărăcini și cu viperele sociale.

Cu firul roșu trecut prin piele,
cu bocancii unui municipiu blestemat,
cu gresia alunecoasă
peste care zac orbi și surzi,
cu încătușarea care nu avea cuvinte.

Ai luptat cu tot ce este îndoielnic,
suplimentând apa
pentru uscăciunea politică.

Toate le-ai experimentat.
Deznădăjduită ai fost ca un stol de porumbei
care au înghețat pe acoperiș.

Apoi, cu toată ființa,
ai alergat printre arborii poemului
și o durere binecuvântătoare
ți-a tăiat cu lama în carne
semnele care te-au învelit cu ceara lor.

**SEMNELE
CARE TE-AU ÎNVELIT
CU CEARA LOR**

sunt binecuvântate.

Aleluia!

Copilăria este o felină.
Are trupul frumos și colții ascuțiți.

Iată cum vine printre cuvinte,
alunecă, înfinge colții în carnea poemului
și se așterne apoi în orbitele tale,
atât cât să savureze, liniștită, prada.

Aleluia!

Fecioara are cămașa de in.
Sudoarea curge șiroi pe șira spinării.
Salcâmul crește în carne.
Corsetul strânge, ca un demon, aripile.

Aleluia!

În pântec crește sămânța.
Abraham și Sarra dănuiesc.
Îngerul este puternic!

Aleluia!

Sub pământ
cresc pajiștile fluide ale Domnului.

PĂSĂRI DE PIATRĂ

Până la cer urcă iarba.
Păsări de piatră cuibăresc în ea,
să crească pui pentru veșnicia poemului.

Aleluia!

Preferăm licoarea vieții,
unei luciri atât de puternice
care ne poate trimite mai sus
cu o mie de poeme.

CU O MIE DE POEME

ai așteptat semnele.

Ay!

Cum arde în jurul tău, rugul!

Ai născut prunci.

Stai la mii de leghe de ei.

Nu sunt ai tăi.

Aruncă piatra-n obrazul tău cu putere.

Sângele țâșnește.

Uscăciunea se întinde, duhnește.

Îi privești cum trec pe lângă tine

și-n loc de apă îți toarnă pahar

veninul unei iubiri

care s-a dus și nu mai este.

Ce cauți tu

în lumea aceasta blestemată,

plină de bube, de puroi?

Cu o mie de poeme ai așteptat semnele,

dar ele vin cu topoare, cu venin și noroi.

Lacrima de sare taie fața.

Întunericul spaimei se întinde.

Îngerul trece prin tine și plânge.

ÎNGERUL TRECE PRIN TINE ȘI PLÂNGE.

Refuzi aripile lui
așa cum copilul tău te refuză.
Se duce copilul tău, se îndepărtează.

Refuzi lumea din afara ta,
condusă de bani și de sex.

Lumea, prostituată pe autostrăzile morții
împrăștiind bale în văzul copiilor.

Ai tras oblonul acelei lumi
și ai plecat departe.

Printr-un hublou de foc
privești tot ce a fost,
în timp ce lacrima de sare
taie pe trupul tău,
unde sacrificai, cândva, păsări,
o brazdă adâncă.

E bine că în ea stau apele limpezi ale iubirii,
așa cum ți-a poruncit Îngerul.

AȘA CUM ȚI-A PORUNCIT ÎNGERUL,

ai despletit părul capului,
ți-ai înfășurat în el poemul
și ai așteptat să devină ființă.

Dumnezeu a binecuvântat ziua aceea
și ziua de naștere a poemului,
și ziua în care ai scris cu sânge
tot ce era iubire.

Dumnezeu a făcut un Semn,
a trimis Îngerul și Lumina Sa
peste pământul tău.

Tu stăteai încremenită.
Din umeri creșteau lăstari:
aripi mari de poezie.

Totul era lumină,
chiar și trunchiul stejarului.

Îmbrățișarea lui pentru călătorie
vine înspre tine
ca iubirea.

CA IUBIREA

este poemul, versul, sunetul...

Ca iubirea este!

Noi,
sălbăticiți,
alergăm în jurul zilelor
umflate și reci.

Înghețăm sub soarele iernii.

Acoperim trupurile noastre cu blănuri.
Rana arde, puroiul dă pe dinafară.
Rânjim ca niște bezmetici.

În locul rugăciunii,
blestemul senzual și mințile rătăcite.

Estimp poemul,
acela care este iubirea,
intră în viața noastră,
verifică dacă avem destul vin,
cere să scoatem afara toate vechiturile,
să le dăm foc,

apoi întinde masa
ca ospățul să poată începe.

CA OSPĂȚUL SĂ POATĂ ÎNCEPE,

alungăm oboseala stranie
ce se abate asupra casei noastre.

Alungăm păsările de alamă,
metalul închipuirii
și umbra matematică,
bine înfiptă înăuntru.

leșim din faptele noastre
în ploaia ce nu mai contenește.
Știm că plouă pentru iarba de mâine
și nu scoatem un sunet.

Pregătim micile noastre coliere de psalmi.
Știm că există un loc cu multă lumină
dar nu am fost niciodată acolo.
Ne vom usca de atâta necunoaștere?

Ca să poată începe ospățul,
vom vorbi toate limbile păsărilor.
Vom tăia vițelul cel gras.

Vom practica o iubire
cum n-am mai cunoscut
doar în clipa nașterii noastre
când totul era limpede
și timpul
ne ținea pe genunchi.

NE ȚINEA PE GENUNCHI

timpul.

Dimineața ne ținea pe genunchi.

Lumina, păsările, ierburile
și apa limpede din fața casei.

Polenul și pajiștea,
holograma unei lumi devastată de dragoste,
îmbrățișarea unui cântec liber și orbitor,
frenesia lubirii demnă de numele ei,
bulbii unor plante din sângele nostru...
Toate ne țineau pe genunchi.

Netulburați am trecut printre florile
din care curgea polen amestecat cu sânge,
cu toate capcanele cărnii
în mentalul nostru colectiv.

Am zărit un bărbat masiv. Ne privea fix.
Timpul a tresărit în oasele noastre.
Încă ne mai ținea pe genunchi
până când picioarele noastre au crescut
și au plecat de pe genunchii timpului
ducându-ne cu ele
până la capătul poemului
de unde
am văzut cerul.

AM VĂZUT CERUL,
-ai strigat.

Strigătul tău o luase razna.
Urca și cobora ca o pasăre.

Apoi a venit înspre tine
ca o săgeată
și te-a străpuns cu strălucire.

Cântai pe vremea aceea,
bucurându-i pe semeni cum puteai.

Dacă nu te-ai fi spălat la timp de toate relele,
ce interes ai mai fi stârnit,
deplasându-te prin panica zile
cu cântecul tău cu tot?

Într-o dimineață,
un înger a trecut prin tine,
iar tu ai văzut
cerul.

CERUL,

*I-aș fi dăruit semenilor,
cu seninul său,
cu norii ca niște copii
care stau și adorm liniștiți
în poala mamei lor.*

CERUL,

I-aș fi dăruit semenilor!

Așa ai strigat în fața poemului
care stătea drept în fața ta
și în fața lor.

Hainele tale
au început să strălucească,
așa cum strigai.

Încălțările tale
te-au ridicat de pe pământ
și poemul te rostea, te șoptea,
una cu el, te ducea
până sus...
până sus...

Mulțimi au apărut la orizont,
iar tu ți-ai întors fața,
crezând că nu se cuvine

să le privești
cum veneau...
veneau...

CERUL
I-ai dăruit semenilor.

Așa a început un timp
ce-l îngropaseși de mult
sub sân.

SUB SÂN

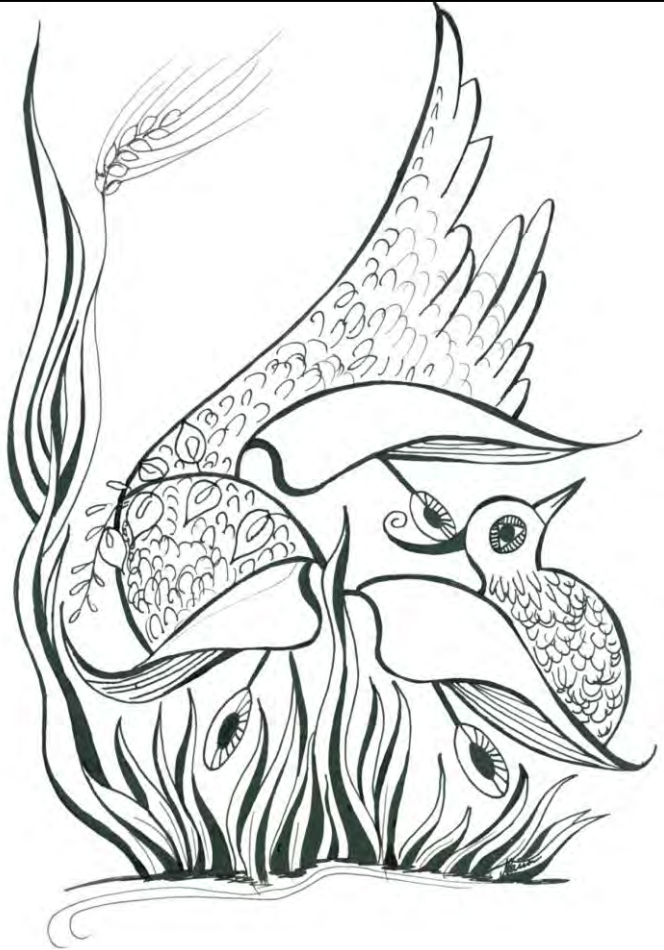
sunt adunate timpurile verzi
și cele uscate, cele cu flori și cele cu păduri,
cu spinii unei iubiri
pe un vârful de stâncă bătută de ploi.

Sunt timpurile tale,
cele date ție de Domnul
odată cu Îngerul care te păzește.

Ele îți vor aminti scadența trecerii,
mătasea pragului, cununa de spini
ori laurii unor cuvinte
ca niște aripi de foc.

Ele îți vor aduce ninsoarea ușoară,
aceea chemată peste nopțile tale
în orele de rugăciune.
Ele te vor trage la mal,
îți vor împleti năvodul
și-ți vor aduce peștii de aur,
mișcând într-o lume nelimitată,
poemele.

Așa vei ști că timpurile tale,
acelea verzi, au crescut cu folos
pe stâncă de sub sân,
bătută de ploi.

BĂTUTĂ DE PLOI,

în zi și în noapte,
ai dus cu tine
o piatră orbitoare.

Bătută de ploi,
printre simptomele unei societăți
din care nu înțelegi mare lucru,
ai dus pe brațe poemul
și te-ai bucurat pentru trupul lui,
cald și viu,
ca o lumină.

Bătută de ploi, ai strigat:

*Tată Ceresc, Cel bun,
Tată al meu și al semenilor mei,
nu ne lăsa veșnic
în măruntaiele acestei societăți
care devoră tot ce-i trece prin față,
scrâșnind ca o prostituată,
atunci când ne zdrobește țeasta!*

*Tată Ceresc,
iartă-mă, iartă-ne,
Tată!*

*Ridică-ne din stricăciunea societății ce piere
ca un trup mâncat de vipere!*

PĂSĂRI DE PIATRĂ

---

*Bătută de ploi,
vin la Tine,
cu o pâine pe tăblia de piatră,
ca și cum aș veni cu poemele toate!*

*Poate mâine voi învia
și îmi voi invita semenii
să rupă din pâine.*

SĂ RUPĂ DIN PÂINE,
să împartă cu cei care nu au,
să cânte psalmi,
să ridice ființa mai sus, cât mai sus.

Să fie viu, să înflorească,
să ducă înspre Domnul poemul scris zi de zi
până la sfârșit.

Să mărească cercul de lumină,
să vadă cu ochii din sine,
să ridice ființa mai sus, cât mai sus.

Să fie o rugăciune,
să-L cheme în miezul zilei
și în miezul nopții să-L cheme,
cu toate măruntaiele scoase la iveală
și să strige:

*Doamne:
lată-mă,
gângăvind ca borfașii,
în versurile mele!*

*Netezește-mi nodurile poemelor, ale vieții,
ca să pot arunca ce nu-i al meu.
O picătură de apă în palme
ca să mă pot spăla
din pământ.*

DIN PĂMÂNT

răsare o floare
și o flacăra,
un izvor
și o ramură...

Din pământ,
câte sunt în poemul tău,
și câte, ascunse poemului.

Din pământ, trupul tău de oase,
cercul făcut în jurul lor cu grijă,
cu noduri, cu lacrimi,
cu dansul unei vieți
dăruită ție de Domnul.

Ai grijă, la o anume strigare,
toate acestea au culoarea catifelată
a ochilor pe care-i porți
înăuntru.

ÎNĂUNTRU
crește iubirea!

În cercul sinelui,
al Îngerului care te înconjoară
cu aripile, în sânge.
Acolo crește.

Factorul cărnii te duce în terenul de joc.

Legăturile dintre interlopii sexului
și cei ai salivei persistente,
devin lege în lumea
crimei.

Dar tu cântă:
Ascultă glasul de pasăre cum vine!
Așa cum treci, străin, prin găurile de ceară,
înconjurat de-o mantie ca mierea de albine,
Iubirea face cerc în jurul tău
în fiecare seară.

Adesea văd cum sufletul tău urcă,
binecuvântezi pământul și piatra ce lovește,
apoi te-mbraci în mantie de aur, parcă
și mama ta și tatăl, te cuprind
ca grâul care crește.

PĂSĂRI DE PIATRĂ

---

*Iubirea curge dintr-un pom,
rășină și mir în vasul de foc pe din-două.
Iubirea, flacăra sângelui ca un rod
răsare din sine, îți șterg frumos,
fruntea de rouă.*

Înăuntru
crește iubirea,
iar tu, odată cu ea,
așa cum te-a învățat
înțeleptul satului.

INȚELEPTUL SATULUI

de pământ și de floare se înțelepțea.
Mare se făcea,
floare în ogorul Domnului.

De pământ și de iarbă, înțeleptul ,
de pasărea nopții,
cea cu ochi dint-o altă lume, se făcea.

De dragul poeziei
ce vine cu steaguri ca soarele,
aceea pe care te saturi
să o mai tragi după tine.

De viață și de soare se însorea,
strălucea, rază de lumină.
De pământ și de rădăcina ființei,
aceea care trece prin noi
cu oasele neamului nostru.
Acelea care fac cerc în jur și ne ia cu ele.

De pământ și de floare se înțelepțea,
înțeleptul satului.

Și tot așa
până la trecerea pragului
cătrec viața cea
cu adevărat.

CU ADEVĂRAT

vine poemul din toate părțile,
cu aripi mari, cu pene de foc,
cu frunze vine, ca un rege,
cu ierburi, cu pământul umed,
cu sămânță de viață vie,
vine!

Vine cu pasărea sa de piatră,
cu stiletele ascuns sub cuvinte.

Te-ai îmbrăcat în bucăți de hârtie,
în cerneluri,
în sufletul mare
cât un pahar cu vin.

A apărut poemul
ca florile pe muntele *La Clape*,
ca pietrele,
a apărut.

Cât privești cu ochii,
numai dragoste,
numai iubire,
numai zâmbete
și apropierea unei sărbători
cum n-a mai fost.

Obrazul drept este înflorit.

Obrazul stâng este înflorit.

Picioare sunt pline de muguri.

Umerii dau aripi noi.

Ușa este deschisă.

Binecuvântează această zi!

Este primăvară!

ESTE PRIMĂVARĂ!

Amin!

Se face mai aproape de tine,
mai aproape de cel de lângă tine,
de cel de aproape,
de cel de departe,
aproape...

Tu

ești si floarea de piatră
și de apă
și dubla identitate a frunzei,
cea vie
care plânge
și cea uscată
de dor.

DE DOR
și de frunze.

De dor
și de dragostea pentru ea,
pentru el...

Din dragostea pentru pământ,
pentru cer
și pentru pasărea de piatră...

De dor și de durere.
Așa cântă cât este ziua de mare.

De dor și de pădure,
de arborii vieții,
cei cu o mie de ramuri
și cu o mie de rădăcini.
De arborii cu frunze,
păsări peste un veac de rugăciune,
aripile psalmilor
și Domnul cel pretutindeni.

De dor și de iubire
și de Calea care nu obosește.
Urcă.
Este iarbă, este floarea vieții.

Bucură-te!

BUCURĂ-TE!

Vine viața cu un crin în mână,
cu aripi de pasăre albă,
porumbelul de pe apa Iordanului.

Bucură-te!
Vine viața cea cu un crin
în ochiul său drept
și în ochiul său stâng.

Fântâna dă pe afară.

Cerul se desface.

Cântecul nu se oprește.

Flutură o aripă dinspre
Lumina cea mare.

Bucură-te!

Vine viața.

Pădurea însuflețită
foșnește a îngerii vii.

FOȘNEȘTE A ÎNGERI VII.

În jur este lumină.
Domnul ne privește.

*lată mâinile mele! -spui
Cu ele scriu poemul acesta și altele,
așa cum mi-Ai poruncit.
lată mâinile mele!
Cu ele scriu pietrele de cristal,
pietrele râului,
cu ele îmi mângâi copiii,
și le aduc apoi
în rugăciunea cea care este lumina Ta,
Doamne.*

Foșnește a Îngeri vii,
Așa cum foșnesc păsările de piatră.

Cerul se desface.
Apele albesc veșmintele.

*În rugăciunea mea
este lumina copilului din suflet - spui
Îl port cu mine
să nu uit să mă rog.*

SĂ NU UIT SĂ MĂ ROG

*atunci când vii aproape de mine,
ori când pleci și te pierd
prin hățișurile vieții - spui*

*Să nu uit să mă rog
pentru el și pentru ea
și pentru toți ochii aceia care plâng.*

*Să nu uit să mă rog
pentru pământul fratelui meu,
al celui de aproape,
pentru departele din sânge
și de alături,
pentru lumina Domnului
și pentru lumina sinelui,
pentru cel care vine
și pentru cel care pleacă.*

*Să nu uit să mă rog
pentru locul ideal din cuvintele care vin
și rămân cu mine până se face de viață.*

*Îți ascult cântecul:
„Trăiește, cât mai ai timp,
și visează
ca și cum ai fi viu!”*

CA ȘI CUM AI FI VIU

ai cuprins bărbatul.

Apoi,
singurătatea
și casa aceea din capăt de sat
și îngerii - cerc din jurul ei
și înțeleptul satului, Teodor,
cu psalmii lui cu tot,
cheile cerului în mâinile lui de foc,
de aur,
de prescură și tămâie.

Și Dora, ca o zână bună
ce a trecut ca un fulger prin copilăria ta,
fără să-i poți spune cât o iubești,
și tatăl cu plecările sale,
tot mai dese, tot mai dese...

Și mama, pururi mama,
aceea care le cuprinde pe toate
în dragostea sa.

Singurătatea
și casa aceea de la capăt de sat,
și îngerii care o ridică în amintirea ta,
tot mai sus, tot mai sus.
Casa aceea care trece prin tine

PĂSĂRI DE PIATRĂ

în fiecare dimineață,
urcă în ceruri cu aripile voastre,
ale tale și ale fratelui tău, preotul Teodor,
coboară înconjurată de lumină
și rămâne până când nu va mai fi
singurătatea.

SINGURĂTATEA,
ca un cântec pe care nu l-ai înțeles
niciodată.

Ca o pasăre pe stâncă,
din mijlocul pădurii,
din întunericul acela
fără nume.

*Un Înger a trecut prin tine
și tu nu l-ai văzut.*

Ai văzut singurătatea,
aceea care era ca o rochie,
ca un pantof de aur,
ca o sticlă fumurie
așezată deasupra.

Singurătatea,
ca o conexiune bine făcută,
ca un bărbat tare,
piatră,
stâncă acolo sus,
în inimă,
în creier,
în celulele tuturor.

Singurătatea...

SINGURĂTATEA,
ayyy!, regina cu o mie de tronuri,
cu regate multiple,
cu mii de prințese,
cu prinți și cu slugi.

Poarta noastră este deschisă,
florile sunt presărate,
covoare așternute în cale,
veșmintele să calce pe ele,
să danseze regina,
să se bucure.

Apă în pahare să fie,
să crească pofta de vorbă ca iedera
din pădurile singure.

Unghiile să se împlânte în carnea poemului.

La marginea sufletului să păzească îngerul,
lumina lui, până la Domnul.

Inel de logodnă
nu ai găsit în vitrina sufletului.

Inel de logodnă pentru poem
ai adus cu mare fast,
cu versul înlăcrimat,

aurit,
luminat...

Negura singurătății,
când aur,
când lumină,
când pucioasă pe gură,
când mormânt,
când biserică...

Apusul devine început,
răsărit,
floare pentru călătorie.

Singurătatea,
regină cu o mie de brațe,
cu buze fierbinți,
reci,
gheață pentru totdeauna,
pentru totdeauna...

PENTRU TOTDEAUNA
ai închis toate porțile?

Porțile albe,
cele roșii,
cele de foc,
de drag,
de soare,
de zăpadă,
de piatră...

Porțile ierburilor,
porțile arborilor,
ale râului de munte,
ale păstrăvului...

*Ale cui sunt aceste cuvinte? Întrebi.
Unde a plecat ființa de poezie?
Lacrimă pe fața poemului, pentru cine?
Inimă de foc în pieptul cărui poem?*

Numele căror păsări l-ai scris în sânge
și care este cheia zborului tău?

Amin!
Până la Domnul urcă
cel care este lumină!

CEL CARE ESTE LUMINĂ

în lumină va fi!

Dacă ar trebui să cânti,
care ar fi cântecul?
Dacă ar trebui să iubești,
care ar fi iubirea,
floarea cu spinii înfiți,
cuțitul, securea dragostei?

Dacă ar trebui să pleci,
care ar fi momentul,
anotimpul, rugăciunea?

Dacă ar trebui să iubești,
care ar fi psalmul recunoștinței,
slava?

Ce brațe, cu ce flori,
pe drumul etern?

Dacă ar fi să pleci,
cum ar fi pragul,
perdeaua de cristal,
brațele de sticlă,
pământul ca o mamă,
cu sânul mare
și dezvelit pentru a te cuprinde?

Cum ar fi...?

CUM AR FI

trecerea ta printre oamenii locului,
purtând pe brațe viața
așa cum a fost?

Cum ar fi trecerea?
Securea stă să cadă.
Mâna este puternică.
Ea scrie legea.

Cuvântul o scrie,
o leagănă pe silabe.
Pe sunete o leagănă.

Cum ar fi trecerea?

Din oră-n oră, câte un corb,
câte o aripă de cultură,
câte un poem în plus,
un bărbat
ce recompune scheletul verbului,
tandru și viril.

Din oră-n oră,
muzica,
violoncelul și mâna ce scrie... scrie...

Astăzi va fi bine!
foarte bine....
așa cum ai programat,
trecerea ta printre oamenii locului
cu tocuri înalte, foarte înalte,
cu picioare subțiri
și sânii plini de lapte
alăptând poemul,
cel ce devoră clipa,
se joacă în sângele tău,
crește,
până devine aisberg.

PÂNĂ DEVINE AISBERG,
flacăra,
cerc de foc pe gheața din suflet,
floare de foc, de sânge,
până devine.

Până devine lamă de foc,
secure,
pământul încins,
lavă.

Până devine
fulgerul ce despică,
arborele în flăcări
din mijlocul nopții,
fiara hăituită.

Să scrii poemul,
să-l frământîți,
să-l supui chinului,
sărutului
cu buze de cuvinte.

CU BUZE DE CUVINTE

sărutai pământul
pe care trecea iubitul.

Cu buze de cuvinte,
urmele și umbra,
aerul pe care-l respirați sacadat,
în același timp.

*Arborele acesta a fost albit,
uscăciunea uscăciunilor – ai spus!
Arborele acesta a dat lăstari,
muguri, frunze și flori,
Grădina Paradisului – ai spus!
Arborele acesta este greu de rod,
pântecele pământului geme – ai spus!*

Cu buze de cuvinte
sărutai umbra lui
și rodul ce cădea peste umbra ta
ce devenea
din ce în ce mai alungită.

DIN CE ÎN CE MAI ALUNGITĂ
este umbra în apus.

Stai și o admiri.
Se alungește, devine culoare
din culoarea poemului tuturor.

Mii de culori,
lumini cum n-ai mai văzut!

La răscrucea serii te întâlnești cu Ea.
Strălucește!
Ea este propriul tău chip,
propriul sânge,
propriul cuvânt rostit, nerostit...
învelit în respirația ta.

Din ce în ce mai alungită, umbra ta
și cerul care se acoperă
de îngerii Domnului.

Ei ne ocrotesc de zăpezile sticloase,
de întunericul nopților.

Și așa trecem dintr-o stea în alta,
pentru un nou poem,
pentru o pasăre de piatră.

**PENTRU UN NOU POEM,
PENTRU O PASĂRE DE PIATRĂ,**
aș da sângele meu,
viața cu zdremțele ei,
cu orașul ce înghite destine,
le macină, le aruncă la periferie,
le preface în zgură, - spui!

Pentru un nou poem,
copil cuprins de mirare în fața lui, ești,
copilul dragostei, ești.
Acela pe care îl dor toate cuvintele.

Ce multă dragoste,
fără complexul urii!

Când spuneai
că te dor toate cuvintele scrise,
toate cuvintele asumate, toate cuvintele...,
culegeai cu drag fagurii acelu poem
pentru care
ți-ai fi dat sângele?

ȚI-AI FI DAT SÂNGELE

pentru verbul nescris,
pentru litere,
semne pe întunericul
din ce în ce mai adânc.

Erai fără somn și băteai la porți.

În timp ce unii își îngropau obrajii între sâni,
căutai numele râului dintre sinapse,
adăpostind verbul.

Ștergeai sudoarea
ce șiroia pe spinare
știind că te istovește.

Erai fără somn și băteai la porți.

Ți-ai fi dat și sângele
pentru acel adăpost al verbului,
să fie mai bun,
să fie fierbinte!

SĂ FIE FIERBINTE

existența noastră pe acest pământ!

Flacăra, jeratec, lavă să fie,
esența unor zile trăite ca o performanță!

Apariția unor îngeri călătorind prin noi,
cerul nedespărțit de linii, de ceață, de ploi,
râuri în munții Europei,
în piețele Europei,
în Catedralele citite din scoarță în scoarță.

După cum s-a spus,
existența noastră se trece prin noi
ca un cuțit,
și noi trecem prin ea,
iscălindu-ne cu securea
și nu cu stiloul
cum s-ar fi convenit!

CUM S-AR FI CUVENIT

trebuia să construiești o colibă
din pietre mici,
pentru tine
și pentru nepoții poemului.

Era frig!

Ca să scapi de arșița zăpezii,
ai fi aprins un foc din surcele,
ai fi poposit un timp în jurul flăcării,
apoi ai fi strigat:

Bucurați-vă!

*Cineva a pulverizat în orbitele noastre
mai multă lumină decât
putem duce!*

PUTEM DUCE
poemul,
cât mai departe,
așa cum ducem sâmburele,
cireșul,
cu floare cu tot?

Cât mai departe iubirea,
soarele vieții, cântătorul,
frumusețile câmpiilor noastre,
acelea de sub cămașa de carne?

Cât mai departe
copilul din suflet,
ierburile,
să ne culcăm în ele,
frumoși ca un cristal
in care fulgeră ochiul,
ochiul?

OCHIUL

este cel care vede!

Poemul
este cel care te plânge!
Poetul
este cel frânt!

OCHIUL este cel care vede!
Mâna este cea care sângerează!
Mersul pe ape, te înalță!

OCHIUL este cel care vede!
Picioarele sunt cele care te împiedică!
Pământul, te primește!

OCHIUL este cel care vede!
Aripile sunt cele care te zboară!
Apa, te bea în cupa Domnului,
Amin!

AMIN!

PASĂREA DE PIATRĂ mușcă timpul!

Așezată deasupra,
mâna acoperă gura.
Palma,
arsura degetelor, plesnitura!

*Suflare de argint,
de ce te-ai îmbrăcat în piele de om?*

*În somn te ating,
formă strivită,
demnă de nașterea unui neam!*

Umerii iubitului prelungește ființa.

Dincolo de marginea vremelniceii
Cineva naște chipul frigului.

Carnea crudă ninge fluturi
din cuvinte.

DIN CUVINTE

ai construit timpul!

Din cuvinte, carnea care te naște,
rochia vie care te dansează.

Ai strigat:

„Dar Îngerul care a trecut prin mine?

Dar Aripile lui?

Zborul,

înaltul cerului, firul ierbii strivit,

acela care a pătruns trupul,

profilul unui arbore, sămânța,

frunza moale, verde, galbenă,

fără timp, fără timp?

Dar descifrarea semnelor,

frigul sărutului, flacăra de gheață,

mugurii plesnind pe umeri?

Dar identitatea anulată?”

Din cuvinte ai construit timpul,
intimitatea, lucrurile din jur...

Din cuvinte ai construit Catedrala.

Ai intrat în ea

mai tânără cu o mie de ani!

**MAI TÂNĂRĂ
CU O MIE DE ANI,**

mai vie,
mai fragedă,
sădești în grădina trupului
ierburile vieții.

Ele trag din adâncuri
zborul.

Învolburând biologicul,
rostești vorbe de nuntă.

Împărăția nopții
te ține departe.

Soldați de ceară mășăluiesc!

Sunete sparg noaptea.

Grădina a fost răscolită,
n-a fost nici taur,
nici cerb,
nici mistreț
nu a fost,
să rupă gardurile.

SĂ RUPĂ GARDURILE,
lanțul, zalele de oțel...

Să te vadă pasărea de piatră,
să te ridice,
să izbească vântul în față.

Să rupă gardurile, lanțul...

Să adoară lângă tine,
mustind de dragoste.
Cămașa lui
să fie cămașa ta,
PASĂRE DE PIATRĂ.

Să mai străluciți odată
înainte de a sosi
ceasul.

CEASUL

în care ai scris
despre Îngerul cu fața arămie,
acela este ploaia și pământul.

*„Vremuri ucise, cum veniți ca fantome,
sunteți ca șerpii, fabuloase forme.
Plecați! În locul vostru Lumine ca de soare,
Peste ofrande, flori mari de crin
și de ninsoare!”*

În timp ce cânti,
un stâlp de lumină
unește pământul
cu cerul!

CU CERUL
ai călătorit!

Pâine pe masa ta și vin,
ofrande, aripi perceptibile
și îndepărtate ca revelația.

Anul a început tot cu o pâine,
cu cerul albastru, cu luna albastră,
cu piatra acoperită de pământ...

Urme ai lăsat în călătoria ta cu cerul
și sunete
ale trompetelor din Valea Vălanilor.

Laptele
din călătoria ta cu cerul
a curs în pahare.

Izvoare dintr-odată!

Nunta ce-ți umple retina!

Ai călătorit cu cerul
ignorând limba unui ceas uriaș
ce anunța
un tărâm de ametist!

UN TĂRÂM DE AMETIST,
de cuarțuri limpezi,
de lumini și sclipiri...

Parte ai avut de acest tărâm de cuarțuri.
Ai adormit cu fruntea pe ele,
fără vise, fără biologic.
Umbra unui cavaler al dragostei
a străjuit.

La intrarea în acest tărâm de ametist
ostenești ca un paznic.

Imaculate, mari,
dintre sinapse,
curg florile de piatră.

Nașterea clipei fundamentale
printre ametiste și cuarțuri,
ai visat,
când fiicele tale brodau motive florale
pe cealaltă parte a vieții.

Acum trudești, limpezindu-ți cuvintele,
pe malul apei.
Păsările de piatră cuibăresc,
în tărâmul tău de ametist,
cu o cutremurătoare tandrețe.

**CU O CUTREMURĂTOARE
TANDREȚE**

te-ai apropiat de brațele iubitului.

Ai alungat
teama unei alte vieți.

Pentru semenii tăi
ai ridicat flamuri.
Pentru ei ai cântat
fără a lua în seamă
că nimeni nu ascultă cântecul tău.

El răsuna în inima ta,
se amplifică,
se dubla,
creștea până la Domnul,
iar tu erai fericită.

Toate,
până în ziua în care
a căzut vălul,
amin!

AMIN!

Pasărea Domnului te urcă.
Noapte nu mai este.
Sufletul stă chircit în lumină.

Ninge în amintirea copilăriei:
Mama coace pâinea,
Tată Popă cântă psalmi,
Dora este stâlpul casei,
Fratele Teodor
strânge în palmă o salamandă,
tata este indiferent.
Pentru el
toate apele curg normal.

Pasărea Domnului
are aripi cât cerul.

Lumina crește,
sufletul face tumbe,
ninge peste noi cu fulgii copilăriei,
ne ridică, ne luminează.

Noapte nu mai este și nici
nu va mai fi!

**„NU VA MAI FI
așa cum a fost!**

Nimeni

nu va mai călca ninsorile soarelui!

*Nimeni nu va mai dansa,
descuț, pe zăpada fierbinte!”*

Așa ai scris pe gheața sufletului.

Apoi, gheața s-a topit
și Domnul s-a apropiat de tine
și de semenii tăi.

În toate poemele din jurul sufletului
s-au aprins steluțele.

Totul este lumină.

Soarele acoperă pământul. Tu cânti.

În poemele tale, piatra
ce te apropie de semenii tăi,
separându-te.

„Nu va mai fi așa cum a fost!

Vom da muguri.

*Palmele noastre vor înflori,
umerii cu ramuri!*

Vom trăi liberi

pentru trupurile noastre

care vin acum

să ne încălzească.”

SĂ NE ÎNCĂLZEASCĂ

Nașterea Ta, Doamne!
Să ne cânte,
să ne colinde,
să ne lumineze cu Steaua Ta!

Să ne colinde:

*„Într-o apă clară, pe un timp cu soare,
unde cerul lasă, peste noi, ninsoare,
ne spălăm genunchii, tălpile de flori.
Peste noi să cadă, strălucind, ninsori.*

*Să culegem stele, din înnalturi, Doamne,
să cântăm la iesle, unde Pruncul doarme!
S-alergăm cu toții, colindând frumos
Pruncului Cel Sfânt, Domnului Hristos!”*

Să ne încălzească
Nașterea Ta, Doamne,
să ne colinde
într-un colind Sfânt,
așa cum am cerut în biserică,
atunci când preotul a îngenuncheat
în Altar!

ÎN ALTAR

stau Îngerii Domnului
și aproape de noi stau Îngerii noștri!

Spuneai:

*Când se naște Iisus,
îmi închipui că îl văd
în grădină la Vălani,
acolo unde stam cu bunicul
și fratele meu preotul Teodor,
sub nucii mari
ascultând poveștile Vechiului Testament.*

*Când se naște Iisus
îmi închipui că lucrurile din jur sunt de foc,
că un pui de ciută își afundă botul
în zăpada strălucitoare,
că veșmintele Domnului
se desfășoară de-a lungul vieții mele
ca un drum din adâncul sângelui.*

*Când se naște Iisus
îmi închipui că văd Îngerii
așa cum îi vedeam în copilărie.
Că toate ferestrele caselor
sunt apărate de aripi mari și sclipitoare.
Că Îngerul din Altar, multiplicat,
ne ține în brațe cu multă grijă,
să nu ne risipim.*

„SĂ NU NE RISIPIM!”,
este o învățătură!

Domnul
ți-a spus tot ce știi.

la seama acum: „SĂ NU NE RISIPIM!”

Sămânța ai fost,
bobul de nisip,
invizibilul.

Iată pomul din grădina sufletului.
Sămânță încolțită în soarele dragostei!
Lăstar crescut cu grijă,
ferit de ger,
udat cu apă,
cu lacrimă,
cu iubire!

Pomul tânăr, a fost!

Mugurii, frunza și cântecul de nuntă,
floarea,
floare până la Îngerul ce stă și scrie,
acolo sus,
toată iubirea noastră.

PĂSĂRI DE PIATRĂ

Iată pomul din grădina sufletului:
- sămânță și fruct.

Muști din el
ca dintr-un sân plin de lapte!
Fructul dintre multele fructe.
Ramurile gem de rod,
se apleacă spre lutul fierbinte...

Dar tu?
Dar sămânța care ai fost?
Dar ramurile tale grele de rod?

Cu brațele deschise, lutul fierbinte?

SĂ NU NE RISIPIM, răsună!

Ridici spre Domnul Poemele tale
și treci pragul
îmbrăcat în veșminte de cuvinte!

ÎMBRĂCAT ÎN VEȘMINTE DE CUVINTE
vine înspre tine anul 2010.

Cândva cântai:

*„În seara de an nou, cum se cuvine,
Te-am așezat la masă, lângă mine...”*

Cântai, și buzele, de dragoste-nroșite,
Rosteau, fără oprire, mulțime de cuvinte...

Acum, în seara de an nou, ca altădată,
Mesenii tăi de fum, în jurul mesei roată,
Cu vinul roșu-n cupe-nșelătoare,
Atâtea alămuri zornăind,
ca vântul înfiorat pe mare!

Tu cânți! Sub circuitul nou, de sânge.
În jurul mesei, cercul,
ca un cordon, se strânge!
Imperii mari, de lut, ușoare și senine
Visează nopțile trecute, uterine!

Cântai:

*„Tânăr și glorios, eram, un început de lume,
Întinderea de ape ce-ncet primea un nume,
Frumos și viu ca rana vieții, când dă floare,
Iar tu, poem al meu,
O PASĂRE DE PIATRĂ CÂNTĂTOARE.”*

CUPRINS

PĂSĂRI DE PIATRĂ	5
„UN ÎNGER TRECE PRIN MINE!”	6
ANUL NOU CU STRĂLUCIREA LUI	7
NOU NĂSCUT LA SÂNUL TĂU, ...	8
ÎNTR-O PASĂRE DE PIATRĂ.....	11
CU OCHII SCOȘI	12
ȘI GURA PECETLUITĂ.....	12
CĂUTÂND ÎNTELEPCIUNEA.....	13
„DACĂ DORIȚI MOARTEA	14
DIN PALMĂ	15
AMIN!.....	16
ATINGEREA LUI	17
MAI MULT.....	19
DECÂT AI PUTUT SUPORTA.....	19
ÎN DANSUL REALITĂȚII	23
CA URMA UNUI ȘARPE	25
O PASĂRE DE PIATRĂ	26
VORBEAU DESPRE NATURĂ, ...	28
O PĂDURE DE CRISTAL CUM N-AI MAI VĂZUT ..	29
CA UN FULGER ÎN CARNEA POETULUI	31
AȘTEPTÂND SĂ SE FACĂ ZIUĂ,.....	32
APĂ A VIEȚII	33
SCRIE, ...	34
ȘI-AU HRĂNIT ANIMALUL.....	35
ȘI PENTRU POEM	36
CA UN ROI DE ALBINE	39
LA ÎNCEPUTUL POEMULUI	40
A TRECUT PRIN TINE	41
SUFERINȚA CA PERFORMANȚĂ,.....	42
ALELUIA!	43
AMIN!.....	44
DE LUMINA DIMINEȚII	45
ÎN CLIPA NAȘTERII	46
CONVINȘI CĂ SUNTEM, ...	47
NE PAȘTE	48
ODATĂ CU NOI.....	50
BUCURAȚI-VĂ, ai strigat!.....	53

O PICĂTURĂ DE ROUĂ	54
CÂND SE FACE SEARĂ.....	55
ALELUIA!	57
CU SMIRNĂ ȘI TĂMÂIE.....	58
AȘA CUM SE CUVINE, ...	60
CU TOATĂ FIINȚA	62
SEMNELE CARE TE-AU ÎNVELIT CU CEARA LOR	63
CU O MIE DE POEME	65
ÎNGERUL TRECE PRIN ȚINE ȘI PLÂNGE.	66
AȘA CUM ȚI-A PORUNCIT ÎNGERUL, ...	67
CĂ IUBIREA	68
CA OSPĂȚUL SĂ POATĂ ÎNCEPE	69
NE ȚINEA PE GENUNCHI	70
AM PUTUT VEDEA CERUL, ...	71
CERUL,.....	72
SUB SÂN	74
BĂTUTĂ DE PLOI, ...	77
SĂ RUPĂ DIN PÂINE, ...	79
DIN PĂMÂNT	80
ÎNĂUNTRU	81
INȚELEPTUL SATULUI.....	83
CU ADEVĂRAT	84
DE DOR.....	89
BUCURĂ-TE!.....	90
FOȘNEȘTE A ÎNGERI VII.	91
SĂ NU UIT SĂ MĂ ROG	92
CA ȘI CUM AI FI VIU	93
SINGURĂTATEA,.....	95
SINGURĂTATEA,.....	96
PENTRU TOTDEAUNA.....	98
CEL CARE ESTE LUMINĂ.....	99
CUM AR FI	100
PÂNĂ DEVINE AISBERG, ...	102
CU BUZE DE CUVINTE	103
DIN CE ÎN CE MAI ALUNGITĂ	104
ȚI-AI FI DAT SÂNGELE	108

OCHIUL	112
AMIN!	113
DIN CUVINTE	114
SĂ RUPĂ GARDURILE, ...	116
CEASUL	117
CU CERUL	118
UN TĂRÂM DE AMETIST, ...	119
CU O CUTREMURĂTOARE TANDREȚE	120
AMIN!	121
„NU VA MAI FI	122
SĂ NE ÎNCĂLZEASCĂ	123
ÎN ALTAR	124
„SĂ NU NE RISIPIM!”, ...	125
CUPRINS	128

PAULINA POPA, Bibliografie selectivă:

- **Cu mâinile în flăcări.** – Deva, 1991 - (Colecția „Lucian Blaga”)
- **Nunta cuvintelor** (Poeme). - Timișoara: Editura „Helicon”, 1995.
- **Aură amară.**- Timișoara: Helicon, 1996. – (Liliput)
- **Căderea, zbor amețitor / La chute vol envirant.** – Timișoara: Helicon, 1997
- **Cuvinte sărutate de îngeri.** – Deva: Editura Emia, 1997
- **Candoare agresivă.** – Timișoara: Editura Helicon, 1998. – (Liliput)
- **Între tăcere și tăcere.** – Timișoara: Helicon, 1998 – (Colecția „Corola”)
- **Ghilotina sinelui.** – București: Editura Vinea, 2000 – (Generația 80)
- **Rochia nesupunerii.** – Deva: Editura Emia, 2001 – (Cartea de poezie).
- **Bărbații secolului.** – București: Editura Cartea Românească, 2002
- **Să înșeli moartea cu vorbe de dragoste;** Cu o postfață de Gellu Dorian. – Botoșani: Axa, 2003. (Poeți optzeciști; La Steaua)
- **Men of the Century** Translated into English by Radu Doru Cosmin, editura Emia, 2003
- **Die Maenner des Jahrhunderts** – Traducere de Daniel Pop, ed. Emia, 2003
- **scrisori către onia snaider scrise de paulina popa** - poeme, ed. Emia, 2003
- **Nepământeanul** – antologie de autor. Conține poeme inedite și o selecție de autor. Editura Axa, Botoșani, 2004
- **Îngerul politic** – poeme, editura Emia, 2004.
- **lettres a onia snaider ecrites par paulina popa.** 2006, editura Paula (trad.: Cornelia Pop Bălan)
- **Departele / Le lointain / The distance,** 2006, Editura Paula (trad.: Dessina Ciofrica)
- **Cartea Iordania,** Jurnal liric, 2008, Editura Emia, Deva
- **Altă vorbire / Autre langage,** 2009, Editura **Poetes a vos plumes,** Paris, Franța. (Traducerea: Elisabeta Bogătan și Linda Bastide)
- **Starea de dialog (interviuri) / 2007,** editura Emia

A mai scris peste 30 de cărți pentru copii

Tiparul: Editura Emia

confident

epistolar, jurnal, memorii, eseu

ISBN 978-973-753-184-1

9 789737 531841

Editura Emia este
ACREDITATĂ CNCIS
cod: 331

